

ba gaær til at sælge sthkeviis, vil man jo langt lettere kunne anvise en bestemt Plads til en Kirke, end man vil kunne det for Diebliffet. Dertil kommer, at de Mænd, paa hvis Andragende dette Forslag er fremkommet, ere slet ikke selv enige om, hvor de ville have en Kirke. Ijfor vilde de have den paa Frederikspladsen, iaar ville de have den i Grønningen eller i Nyboder. De ere heller ikke, saavidt jeg kan skjønne, enige om, hvor stor en saadan Bygning skal være, eller om det skal være een eller flere Kirker, der skal bygges. Det staaer altsaa hen i det Blaa, og jeg kan ikke finde, at denne Sag er klar nok, til at Thinget skal gaæ hen og bevilge 36,000 Rd. til dette Niemed. Forøvrigt forekommer det mig, at der mellem Fleertallets Motivering og Fleertallets Forslag er en væsentlig Uoverensstemmelse. Betænkningen siger, at der maa stilles den Forbring, at en saadan Byggegrund ikke afstaaes, forinden de fornødne Midler habes o. s. v., men derom foreligger der slet ikke Noget i selve Forslaget, saa at, naar vi vedtage Forslaget, har den vedkommende Minister i og for sig ingen juridisk Forpligtelse til ikke at benytte dette Forslag, forinden de i Betænkningen omtalte Forberedelser og Forudsætninger ere opfyldte. Jeg kan saaledes, fra hvilken Side jeg end seer dette Spørgsmaal, ikke komme til at tilraade det høie Thing nu at gaæ ind paa dette Forslag, selv om man senere hen, iaar eller ad Aare, kunde finde det passende — dersom vi f. Ex. ikke fik Fæstningsterrainet afhændet under Et til Communen — under visse nærmere Betingelser at indkomme et Forlangende i denne Retning. Det skal jeg ikke indlade mig paa, men jeg skal kun sige, som jeg begyndte med at udtale, at til samme Tid, som de høitæverdige Geistlige finde det fornødent at søge Statens Hjælp til, at 20,000 Mennesker kunne faae en Kirke, gjøre de høitæverdige Geistlige det til en ligefrem Betingelse, hvis det overhovedet skal tillades 10 Familiefædre at faae deres religiøse Trang tilfredsstillet under visse nærmere Betingelser, at disse selv skulle afholde Omkostningerne ved en Kirkebygning. — Der er et Forslag af det ærede Medlem fra Roeskilde (A. Hage), der er kommet frem senere, end jeg havde ønsket.

Dersom det var kommet frem tidligere, vilde jeg ansee det for givet, at vi havde faaet det til Behandling i Finantsudvalget; det har Forslaget ikke været. Det er en Sag, som tidligere har været til Behandling i Udvalg, hvori jeg har havt Sæde, og jeg har heller ikke kunnet indsee Andet, end at der maatte med det Allersførste gjøres Noget for at blive fri for den uhyggelige Grindring om en tidligere Tid, og derfor kan jeg heller ikke Andet end anbefale det ærede Medlems Forslag til Vedtagelse.

Frederiksen: Jeg skal ligesaa lidt ved 2den Behandling, som jeg gjorde det ved 1ste, indlade mig udførlig paa en Materie, som jeg ganske vist ved Leilighed kunde ønske at undergive en omhyggelig Behandling ogsaa heri i Thinget, nemlig hele Spørgsmaalet om Slovenes Administration. Jeg skal idag, som jeg væsentlig har afholdt mig derfra i Udvalget, ogsaa her i Salen afholde mig fra at gaæ dybere ind paa denne Materie, fordi jeg ikke tvivler om, at den høitærede Finantsminister selv erkjender, at der her er særdeles Meget, der i høi Grad trænger til Forandring. Blandt Andet er jeg overbevist om, at han her, ligesom engang før under Domainevæsenet, da der blev budt en saa høi Priis for en Deel af Statens Fordegods, at det gav Anledning til det første Stød til hele Reformen i vort Domainevæsen, nemlig da der af Baron Hambro blev budt paa Odsherreds Gods, og det gav Stødet til hele hiin Reform, — jeg er overbevist om, at Ministeren paa en lignende Maade vil have det Resultat af det Forslag, han har stillet om Salg af en Deel Statsstove, at han vil see, hvilke høie Priser der blive budte, og derved selv erkjende, at der her findes Værdier, som Staten ikke har tilstrækkeligt Udbytte af, og at dette Forslag blandt Andet vil give Anledning til at tage hele Spørgsmaalet om Slovadministrationen for. Jeg seer ogsaa Manglerne anerkjendte i et lille Forslag, der her er stillet til 2den Behandling af den høitærede Minister om at sende en ung Forstmand udenlands, idet Ministeren udtaler, at det er ønskeligt, at der kunde indhøstes Erfaringer og Kunnskaber, der kunde gjøres frugtbringende for den forstvidenskabelige Udvikling